

Az advent reményében élni

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: Prédikátor 8:14; 12:15-16; Máté 24-25; Lukács 18:1-8; 1Korinthus 15:12-19; Jelenések 21:1-5; 22:1-5

„Ezért, szeretett testvéreim, legyetek szilárdak, rendíthetetlenek, buzgólkodjatok mindenkor az Úr munkájában, hiszen tudjátok, hogy fáradozások nem hiábavaló az Úrban” (1Kor 15:58, RÚF).

Jézus jelen valóságként beszélt Isten országáról, mint aminek már ma részesei lehetünk. Elküldte a tanítványait, hogy országát terjesszék, vezessék be az evangélium hirdetésével és a szolgáló étellel – ezt jelenti, hogy *„Ingyen vettétek, ingyen adjátok”* (lásd Mt 10:5-8).

Jézus azt is világossá tette, hogy országa más, *„nem e világból való”* (Jn 18:36), és még nem jött el a maga teljességében. Beiktatta testet öltésével, szolgálatával, halálával és feltámadásával, de maga is várakozva tekintett arra az időre, amikor az váltja majd fel ennek a világnak a birodalmait, amikor teljessé lesz Isten uralma.

A meghatározás szerint az adventisták a remény emberei, várják Jézus visszaszajövetelét és országát. Ez a reménység azonban nem csak a jövőbeli új világra figyel. A jövőbe tekint ugyan, de a márt is átformálja. Így élünk most és nézünk a jövő elé, igyekszünk, hogy olyan hatást tudjunk kifejteni, ami illik az eljövendő országhoz.

„URAM, MEDDIG MÉG...?”

Az egész Biblia történeteiben folyamatosan Istenhez kiált segítségért a nép, főként azok, akik szolgaságban, fogságban, elnyomásban, szegénységben éltek vagy bármilyen más igazságtalanságot, tragédiát szenvedtek. Az egyiptomi rabszolgák, a Babilonba hurcolt izraeliták és még sokan mások Istenhez fordultak, hogy lássa-hallja meg szenvedésüket, hozza helyre a rosszat. Számos példát találunk a Szentírásban arra, hogy Isten közbelép népe megmentése és helyreállítása érdekében, időnként még bosszút is áll elnyomóikon és ellenségeiken.

A megmenekedés azonban általában nem tartott sokáig, és a különböző próféták mindig előre mutattak, Isten végső közbelépésére, amikor Ő majd örökre véget vet a gonoszságnak és felemeli az eltiportakat. Eközben a próféták tovább kiáltottak: „*Uram, meddig még...?*” Az Úr angyala az izraeliták fogságáról kérdezte: „*Seregeknek Ura! Meddig nem könyörülsz még...*” (Zak 1:12)?

A zsoltárokból számtalan panasz hangzik, azért, mert vannak olyan gonoszok, akik szemet szűrő jómódban élnek, miközben igaz emberek szegények, bántalmazzák és kihasználják őket. A zsoltáros újból és újból Istenhez kiált, mert bízik benne, hogy most nem úgy működik a világ, ahogyan Isten megteremtette és amilyennek látni akarja. Átveszi a próféták és az elnyomottak kiáltását: „*Uram, meddig még...*” (lásd pl. Zsolt 94:3-7)?

Bizonyos értelemben azoknak sokkal nehezebb elviselni az igazságtalanságot, akik hiszik, hogy Isten igazságos, igazságot akar egész népe számára. Isten népe mindig is türelmetlen a világban lévő gonoszsággal szemben, és az is újabb ok a türelmetlenségre, ha Isten látszólag nem cselekszik. Ez magyarázza a próféták időnkénti éles kérdéseit: „*Meddig kiáltok még oh Uram, és nem hallgatsz meg! Kialtozom hozzád az erőszak miatt, és nem szabadítasz meg*” (Hab 1:2)!

Hasonlóan szól az Újszövetség is: a teremtett világ is nyögve várja az Úr szabadítását és az újjáteremtést (lásd Róm 8:19-22). Jel 6:10 kiáltása – „*Uram... meddig nem ítélsz még?*” – azok nevében tör fel, akik Istenbe vetett hitükért haltak mártírhálált. Ez is ugyanaz a kiáltás, Istent kéri, hogy lépjen közbe elnyomott és üldözött népe érdekében.

Mit mond Jézus Lk 18:1-8 verseiben arról, hogyan válaszol Isten a népe kiáltásaira és imáira, amelyekben közbelépésre kérik? Hogyan kapcsolódik ez ahhoz, hogy hinnünk kell?

REMÉNYSÉG

Gyakran felhozzák a vallás ellen, hogy a hívők figyelmét az itt és most történekről a jobb túlvilág felé tereli. A bírálókat szerint ez egyfajta szent légvárépítés, ha az ember az örök életre koncentrál, aminek következtében a hívő kevésbé lesz hasznos a világ és a társadalom számára. A keresztények időnként valóban rászolgáltak az efféle kritikára, néha még kifejezetten erősítették, hirdették és gyakorolták is az ilyen hozzáállást.

Arra is tudunk rettenetes példákat, hogy a hatalmon lévők szomorú soruk elfogadására biztatták a szegényeket, az elnyomottakat, mondván, hogy Jézus visszatérésekor majd minden jóra fordul.

Igen, a világ bűnös, tragédiákkal teli, megtört a harmónia, és semmi rossz, helytelen nincs abban, ha vágyódunk arra az időre, amikor Isten mindent a helyére tesz, amikor véget vet az igazságtalanságnak, fájdalomnak és szomorúságnak, amikor a mostani káosz helyett elhozza dicsőséges, igazságos országát. E nélkül a remény és ígéret nélkül semmi reményünk nem lenne!

Jézus a világ végéről szóló beszédének (lásd Máté 24–25. fejezet) első felelőben részletezte, hogy majd menekülni kell, sőt *„ha azok a napok meg nem rövidítették, egyetlen ember sem menekülhetne meg”* (Mt 24:22). Ez azonban inkább csak a bevezetése annak, amikor magyarázza Isten ígéreteinek a jelentőségét. Ha kizárólag vagy akár csak mindennél jobban a „menekülésre” koncentrálunk a keresztény reménység kérdésköréből, akkor figyelmen kívül hagyjuk azokat a mélyebb dolgokat, amelyeket Jézus szintén megemlített.

Melyeket tartod Jézus prédikációja legfontosabb pontjainak Máté 24–25. fejezeteiben? Hogyan kell tehát élnünk Jézus visszajövetelére várva? Hogyan foglalnád össze, mit tanított erről Jézus?

Amit a jövőről hiszünk, az döntően befolyásolja az életünket most. Amenynyiben az ember egészségesen ráhagyatkozik Isten ígéreteire a világunk jövőjét illetően, az energikus, gazdag és tartalmas életre ösztönzi, ami vel jobbat teszi mások életét.

Hogyan hasson Jézus visszatéréseinek reménye és ígérete arra, ahogyan most élünk, különös tekintettel a szükségben lévők megsegítésére?

A FELTÁMADÁS REMÉNYE

Jézus második adventjének reménysége több pusztán a jobb jövő várásánál. Az első keresztények számára Jézus testben való feltámadása jelentette a visszatérésének szilárd valóságát. Feltámadt a halálból, amit saját maguk is láttak, akkor tehát bizonyára visszatér majd, hogy befejezze, amit elkezdett: eltörölje a bűnt és minden hatását, újjá tegye a világot (lásd 1Kor 15:22-23).

Pál apostol számára az adventi reménység meghatározó eleme volt a feltámadás. Minden prédikációjának a hitelességét feltette a Jézus történetét megkoronázó csodára: „*Ha pedig a Krisztus fel nem támadott, hiábavaló a ti hitetek*” (1Kor 15:17). Gondoljunk ezekre a szavakra! Mérjük fel, hogy mennyire fontos Krisztus feltámadása minden reménységünk szempontjából!

Olvassuk el 1Kor 15:12-19 verseit! Hogyan magyaráznánk el egy nem hívő érdeklődőnek, hogy miért a feltámadás igazsága a legfontosabb eleme a keresztény reménységnek?

Egészen megváltoztatta a tanítványok életét az, hogy látták a feltámadt Jézust. Amint korábban említettük, Jézus kiküldte őket, hogy hirdessék és indítsák el Isten országát (lásd Mt 10:5-8), a Mester halála azonban szilánkokra törte bátorságukat, szétzúzta reményeiket. Ám később a feltámadott Jézus elmondta nekik a misszióparancsot (Mt 28:18-20) és erőt kaptak a Szentlélektől (lásd ApCsel 2:1), így elindultak, hogy megváltoztassák a világot és a Jézus által alapított ország elvei szerint éljenek.

A halál hatalma és félelme alól felszabadult korai hívők bátran éltek és osztottak meg mindent Jézus nevében (lásd pl. 1Kor 15:30-31). A halált hozó gonoszság ugyanaz, mint ami okozza a szenvedés, az igazságtalanság, a nyomor, az elnyomás minden formáját. Ám ez Jézusnak és a halál felett aratott győzelmének köszönhetően egy nap majd véget ér: „*Mint utolsó ellenség töröltetik el a halál*” (1Kor 15:26).

Most bárkin segítünk, az végül úgyis meghal. E fájó igazság szerint tehát miért olyan fontos beszélni az embereknek arról a reményről, amit Jézus halála és feltámadása kínál?

AZ ÍTÉLET REMÉNYE

Hogyan tapasztaltuk a Préd 8:14 versében kifejezett zord valóságot?

A szenvedés, az elnyomás és a tragédia már önmagában szörnyű, de jóval fájóbb a seb, a támadás, ha értelmetlennek tűnik vagy ha látszólag észrevétlen marad. A szomorúság hiábavalósága nehezebb, mint az eredeti teher. A legkegyetlenebb abszurdítás az olyan világ, amelyben nincs számadás, sem végső ítélettétel. Nem is csoda, hogy a XX. század ateista írói az emberiség képtelen helyzete felett keseregtek. Valóban abszurd volna a világ az igazság, az ítélet reménye nélkül, anélkül, hogy remélhetnénk a dolgok helyrehozatalát!

Préd 8:14 azonban még nem a történet vége! Mondásai zárásaként Salomon hirtelen vált. Az értelmetlenség feletti kesergései után lényegében ezt mondja: *Álljunk csak meg egy percre! Isten majd ítéletet tart, tehát semmi nem értelmetlen! Valójában minden és mindenki számít!*

Préd 12:15-16 alapján milyen súlya van mindannak, amit itt teszünk?

Az ítélet reménye ahhoz kapcsolódik, amit az ember Isten alapvető természetéről, valamint az életről és a világunkról hisz. A Biblia állítja, amint eddig is láttuk, hogy Isten teremtette meg és szereti a világot, ami azonban eltért az eredeti szándékától. Isten most a terve szerint munkálkodik, hogy Jézus élete és halála révén mindent újjáteremtsen. A világ helyrehozatalában Isten ítéletének meghatározó a szerepe. Az ítélet bizonyosan jó hír mindazoknak, akik olyan sok rosszat szenvedtek el a világban, akiket háttérbe szorítottak, elnyomtak, kizsákmányoltak, akikkel brutálisan bántak.

Mit jelent számunkra a tudat, hogy egy nap végre eljön majd az igazság, amire most annyira vágyunk, úgy, ahogy azt el sem tudjuk képzelni? Hogyan találunk reménységet ebben az ígéletben?

NEM LESZ TÖBB SÍRÁS, SEM FÁJDALOM

Olvassuk el Jel 21:1-5 és 22:1-5 verseit! Vajon milyen lesz majd az élet a leírtak szerint? Miért nehéz elképzelni a világot bűn, halál, fájdalom és könnyek nélkül?

A Biblia leírása szerint vitathatatlanul csodálatos, nagyszerű lesz az élet, miután megszűnik a bűn, szinte nem is tudjuk elképzelni, mi vár ránk ott. Még ezekben a versekben is majdnem ugyanannyit olvashatunk arról, hogy mi nem lesz ott, mint arról, ami lesz. Most csak ezt a világot ismerjük, így nehéz lehet fogalmat alkotni a fájdalom, szenvedés, halál, félelem, igazságtalanság és nyomor nélküli létezésről.

Nemcsak a rosszak hiányáról olvashatunk ezekben a szakaszokban, de egy személyes vonás is megjelenik: „*És az Isten eltöröl minden könnyet az ő szeméikről*” (Jel 21:4). Ebben az egy mondatban ér a tetőfokára Isten könyörülete az emberiség történelmében szenvedők iránt, az üdvözültek táborán belül. Nemcsak véget vet a szenvedésüknek, hanem a könnyeiket Ő maga törli le.

Mi, akiket ver és sebez a bűnös élet, az igazságtalan, tragédiákkal teljes világ, *A jelenések könyvében* utalásokat találunk azok gyógyulására, akik különféle úton-módon áldozatul estek a bűnnek. Az élet fájáról írja János, hogy „*levelei a pogányok gyógyítására valók*” (Jel 22:2). Isten ismét érzékelteti, hogy érti, mit jelent embernek lenni, érezni, tapasztalni, látni, sőt részesnek lenni a világ bűnösségében, és könyörül rajtunk. A világ újjáteremtésének tervében szerepel az is, hogy mindannyiunkat helyreállít és meggyógyít.

Addig pedig igyekszünk, hogy azzá váljunk, amik Krisztusban lehetünk, hogy megtegyük a részünket, bármilyen kevés, és még ha botladozva is, de szolgáljunk a körülöttünk élőknek, akiknek szüksége van arra, amit mi adhatunk. Lehet ez néhány kedves szó, meleg étel, orvosi segítség, fogászati kezelés, ruházat, tanácsadás, bármi, ami tőlünk telik, olyan önmegtartó, önfeláldozó szeretettel, ami Jézus földi életében mutatkozott meg.

Közben a legnagyobb erőfeszítéseink ellenére is a világ egyre rosszabb és rosszabb lesz. Jézus tudta ezt, mégis szolgált az embereknek, tehát nekünk is így kell tennünk!

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

Ellen G. White: *Az apostolok története*. Budapest, 2001, Advent Kiadó, „Felhívás magasabb rendű életre” c. fejezet, 204-212. o.; *A nagy küzdelem*. Budapest, 2013, Advent Kiadó, „A föld pusztulása” c. fejezet, 557-563. o.

„Amikor Isten véget vet népe fogságának, rettenetes lesz azok ébredése, akik az élet nagy harcában mindent elvesztettek. A kegyelemidő alatt Sátán csalásaitól elvakultan megindokolták vétkeiket. A gazdagok kérkedtek és fölényeskedtek a szegényekkel, pedig gazdagságukhoz Isten törvényének áthágásával jutottak. Nem táplálták az éhezőket, nem ruházták fel a mezítelenekeket, igazságtalanok és irgalmatlanok voltak... Földi gazdagságért és örömkért eladták lelküket, és nem az Isten mércéje szerinti gazdagságra törekedtek. Ezért fulladt kudarcba az életük. Örömeik keserűségekre változnak, kincseik elértéktelenednek” (i. m. 557-558. o.). „A nagy küzdelem véget ért. Nincs többé bűn és nincsenek bűnösök. Az egész világegyetem megtisztult. A végtelen nagy teremtettséget tökéletes harmónia és boldogság tölti be. Tőle, aki mindent teremtett, árad az élet, a fény és az öröm a határtalan téren át. Élők és élettelenek – a legparányibb atomtól a legnagyobb csillagig – tökéletes szépségükkel és felhőtlen boldogságukkal hirdetik, hogy Isten a szeretet” (i. m. 578. o.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

- 1) **Mit tegyünk, nehogy az újjáteremtés ígérete mögé bújva elfeledkezzünk azokról, akik segítséget szenvednek (mondván, hogy végül Isten mindent helyrehoz)? És mit tegyünk, nehogy mi is azok közé tartozzunk, akik erre hivatkozva kizsákmányolnak másokat?**
- 2) **A bibliai próféciaik értelmezéséből következően számíthatunk rá, hogy Jézus visszajöveteléhez közeledve egyre több lesz a gonoszság, a baj és a szenvedés. Amikor ilyesmi történik, általában *Máté evangéliuma* 24. fejezetére utalunk. Hogyan tekintünk ezekre a tragédiákra a 25. fejezet fényében?**

ÖSSZEFOGLALÁS: Isten nem engedi, hogy a rossz örökké tartson. Az a nagyszerű bibliai reménység, hogy visszajövetelével Jézus véget vet a gonoszsnak, meggyógyít minden igazságtalanságot és egy olyan új világot teremt, amit eredetileg is tervezett. A Jézus feltámadására épülő reménység már ma átfórmál, bátorsággal tölt el, hogy adventjét várva szolgálni tudjuk Istent és a többi embert.

PÁSKULYNÉ KOVÁCS ERZSÉBET:

KEGYELEM

Krisztus kegyelme elég neked – 2Korinthus 12:9

A történelem kereke forog.
Nagy dolgok vannak a Nap alatt.
Az évek hullnak, mint a falevél.
Életünk napjai is hullanak.

A tegnap múlását sose bánd;
rövidebb az út, közelebb a cél.
Csak azt figyeld végig az úton:
Jézus veled? Jézus elkísér?

S ha nem téveszt utat a lábad,
– bár végigmenni oly igen nehéz,
mert az élet taposó malmában
forogat, forogat egy láthatatlan kéz,

kövek közt gyötrődöl, tör, szaggat és zúz –,
mire kikerülsz, más ember leszel.
Elválik benned a korpá és a liszt:
Saul voltál, és mint Pál érkezel.

– Az engedelmisség nagy próbája után
lehajtott fejjel Damaszkuszba mégy.
S bevallod ott, hogy ami addig volt
az életedben, mind kár és szemét.

És nem lesz, aki vádol,
aki perbe szálljon teveled.
Ha marad is tövis, ha támad is kétség:
Krisztus kegyelme elég neked.